

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **M. L.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.01.2017, č.j. KUJI 6856/2017, sp. zn. OOSČ 62/2017 OOSC/28,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Výše nákladů řízení státu bude určena v samostatném rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8.12.2016, č.j. 005896/2016/18, č.j. MeUKM/060291/2015 361-479 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“) spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona. Přestupku se dopustil tím, že dne 19.8.2016 v 8:06 hod na silnici č. 602 v obci Hubenov, část Nový Hubenov, souřadnice GPS E 015 28 12.683, N 49 23 30.623 ve směru jízdy od Pelhřimova na Jihlavu jako řidič motorového vozidla, reg. Zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci a byla mu naměřena rychlost 90 km/hod, kdy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 87 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 30 km/h a více.

Za spáchání přestupku byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a tudíž se má za to, že bylo provedeno neověřeným měřidlem. Z tohoto důvodu se jedná o nepoužitelný důkaz získaný v rozporu s § 11 odst. 1 zákona o metrologii. Žalobce pak v žalobě provedl výpočet úhlu, pod kterým bylo fotografováno vozidlo. Dospěl k závěru, že bylo fotografováno pod úhlem 23, 07529 stupňů. I pouhým pohledem se přitom vozidlo jeví fotografováno příliš ze strany. Výpočet tuto skutečnost potvrdil. Odklon záznamového zařízení od osy měřeného vozidla by měl být 19 stupňů ± 1 stupeň. V posuzovaném případě však bylo fotografováno z úhlu o 4 stupně jiného. Žalobce navrhnul zpracování znaleckého posudku.

Žalobce dále namítal, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti 3% změřené hodnoty, aniž by blíže uvedl, z jakého důvodu tak učinil.

Žalobce dále namítal, že měřící vozidlo nemohl stát na místě, kam odkazují souřadnice z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (doložil mapku z místa měření). Proto je i výrok rozhodnutí v rozporu se skutečností, neboť místo uvedené ve výroku nemohlo být místem přestupku.

Žalobce dále namítal, že správní orgán neučinil jednoznačný závěr, zda mu klade za vinu zavinění ve formě vědomé nebo nevědomé nedbalosti a ani závěr o zavinění řádně

neodůvodnil. Zdůraznil, že i zavinění ve formě nedbalosti vědomé je nutné prokazovat, tj. správní orgán se měl zabývat, zda alespoň mohl a měl vědět, jaký je v daném úseku rychlostní limit a jakou rychlostí jede. Správní orgán se tím nezabýval, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále namítal, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná. Správní orgán při výměře sankce porušil zákaz dvojího přičítání. Kladl totiž žalobci k tíži mj. závažnost porušení silničního zákona, avšak protiprávnost je základem dané skutkové podstaty. Rovněž nelze jako k přitěžující okolnosti přihlížet k zástavbě rodinných domů. Správní orgán klade žalobci k tíži i jeho přestupkovou minulost, kterou dovozuje z jeho EKR (evidenční karta řidiče). Takový postup je nepřezkoumatelný, neboť z rozhodnutí nelze dovodit, k jakým záznamům bylo přihlíženo. Žalobce pak nemůže namítat, že zohledněné záznamy byly již zahlazeny. Pokud přitom přihlédnul k záznamům a i bodovému kontu, dopustil se porušení zákazu dvojího přičítání v širším smyslu, neboť bodové konto je na záznamy v EKR bezprostředně navázáno. Správní orgán ani nezohlednil všechna zákonná kritéria, přičemž opomenul zohlednit způsob spáchání přestupku, okolnosti, za nichž byl spáchán, míru zavinění a pohnutky a zohlednil-li je, pak je neodůvodnil.

Žalobce závěrem namítal, že správní orgán na ústním jednání neprováděl žádné dokazování, neboť v protokolu je toliko výčet listin, avšak již v něm není uvedeno, co bylo z těchto listin zjištěno. Správní orgán pak rozhodoval i na základě úředního záznamu, ačkoliv ten nebyl proveden jako důkaz.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalovaný přitom v rámci odvolacího řízení řádně přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. S ohledem na skutečnost, že neshledal žádný důvod vedoucí k jinému posouzení věci, rozhodnutí správního orgánu I. stupně k blanketnímu odvolání potvrdil. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Průběh ústního jednání dne 12.7. a 20.9.2018

Žalobce resp. jeho zástupce se bez omluvy prvního nařízeného jednání nezúčastnil. V případě druhého jednání souhlasil s rozhodnutím bez jeho účasti a to, i když nebyla dodržena lhůta k jeho předvolání.

Žalovaný především uvedl obdobnou argumentaci jako v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě a pak se i vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Soud při jednání provedl dokazování odborným vyjádřením autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. ze dne 13.9.2018, zn. 03/AMS/2018 (viz dále).

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

První žalobní námitka směřovala proti nesprávně provedenému měření. Soud k věci předně uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že měření bylo provedeno měřicím zařízením RAMER 10 C, ke kterému byl vydán ověřovací list č. 29/16. Měření pak prováděli proškolení policisté Krajského ředitelství Policie ČR. Žalobce podal toliko blanketní odvolání a tudíž ani nenamítal, že měření bylo nesprávně provedené. Stejně tak tuto skutečnost nenamítal ani v průběhu přestupkového řízení. Soud však vyšel z názoru rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71. Rozšířený senát konstatoval, že „[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. ... Jinými slovy, jen proto, že obviněný z přestupku neuplatnil tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy v řízení před správními orgány, ač tak učinit mohl, nemůže krajský soud stejná žalobní tvrzení bez dalšího odmítnout jako opožděná nebo účelová. Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.

... [O]dlíšná situace nastane tehdy, neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním „oddělil zrna od plev“, tzn. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval. Prostor pro dokazování vymezuje soudní

řád správní.

[

... [J]ak ale současně uvedl rozšířený senát v usnesení odkazovaném v bodě [44] shora, obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by ve svých důsledcích znemožnil účinný postih za protiprávní jednání. Jinými slovy, využije-li „obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.“ (body 20 a 21 usnesení).

Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.

Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit.

Soud si s ohledem na argumentaci žalobce o nesprávnosti provedeného měření vyžádal vyjádření

autorizovaného metrologického střediska (výrobce daného měřicího zařízení) RAMET, a.s., kterým pak provedl dokazování při jednání. Autorizované měřící středisko ve svém vyjádření ze dne 13.8.2018 především uvedlo, že na přiloženém záznamu o přestupku je vozidlo s registrační značkou na příjezdu a je v pozici odpovídající použití měřiče rychlosti dle jeho platného návodu k obsluze. Začátek vozidla je správně zachycen v prostoru radarového svazku. GPS souřadnice z rychloměru jsou pouze informativního charakteru a neurčují jeho polohu s absolutní přesností. V dokumentaci předložené žalobcem je uveden výpočet úhlu, který vychází z odměřování geometrické situace z pořízené fotografie. Taková metodika však není nikde výrobcem rychloměru popsána. Výsledky takovéto a ji podobným metodám nelze brát do úvahy při posuzování správnosti záznamů z radarových rychloměrů. Přesnost měření je závislá na úhlu radarového senzoru, přičemž úhel senzoru musí být nastaven v souladu s návodem k obsluze, jehož dodržení musí potvrdit obsluha rychloměru. Za situace, kdy autorizované středisko podalo uvedené vyjádření, soud jej upřednostnil před obecnými výpočty předloženými žalobcem. Soud rovněž k věci uvádí, že společnost RAMET, a.s. je nepochybně jako výrobce dotčeného rychloměru poskytnout relevantní a odborné

informace o správnosti měření a použitelnosti získaných výsledků. Soud k věci dále uvádí, že podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). Shodný závěr učinil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 As 83/2017 - 59. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, uvedl, že *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“* Taktéž v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. V posuzovaném případě byl tedy důkaz o rychlosti pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Soud pak s ohledem na argumentaci žalobce doplnil dokazování shora uvedeným odborným vyjádřením, které potvrzuje správnost provedeného měření. Soud proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Další námitka směřovala proti správnosti údajů o měřicím stanovišti dle GPS. Soud k tomu uvádí, že poloha měřicího zařízení určená dle GPS souřadnic na snímku pořízeného měřicím zařízením je toliko orientační, neboť souřadnice jsou pouze orientační a nejsou na metr přesné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 135/2017-42). Žalobce tvrdil, že měřicí zařízení bylo dle mapky z místa měření umístěno v objektu. To však není možné, protože měřicí zařízení bylo pevnou součástí pohyblivého se vozidla policistů, které se zjevně nacházelo na silnici. I z odborného vyjádření společnosti RAMET plyne, že GPS souřadnice z rychloměru jsou pouze informativního charakteru a neurčují jeho polohu s absolutní přesností.

Jde-li o související námitku nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku, tak ani tuto soud neshledal důvodnou. Soud k věci uvádí, že podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat zejména *„popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce“*. Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti

skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž

skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39). V projednávané věci byl skutek vymezen způsobem, který vylučuje jeho nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice, názvem obce, částí obce, směrem jízdy a výší povolené rychlosti v úseku. Ve výroku byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Souřadnice GPS jsou pak jenom doplňujícím údajem, když podstatné je uvedení těchto skutečností.

Další námitka směřovala proti formě zavinění. Soud k tomu uvádí, že dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*

Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek *spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Soud k tom předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2007, č.j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).

Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Při posuzování odpovědnosti tedy nezáleží na to, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se

míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, avšak jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena jako nedbalost, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté minimálně jako nevědomá nedbalost. Žalobce jednoznačně jednal minimálně (alespoň) nedbalostně. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti vědomé či nevědomé byla pak učiněna v závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce.

Lze i poznamenat, že mít pod kontrolou své vozidlo (znát rychlost, jakou se pohybuje, a moci ji ovlivnit) je bazální povinností každého řidiče. Ostatně proto jsou automobily vybaveny rychloměry a řidiči mají povinnost udržovat vozidlo v náležitém technickém stavu, aby se na zobrazené údaje mohli spolehnout. Rezignace na sledování tachometru je volbou konkrétního řidiče a spoléhání na to, že to pro vyhovění zákonným rychlostním limitům stačí, je nezodpovědné. Proto nemůže takové jednání řidiče ze spáchání přestupku vyvinít a založit jeho beztrestnost. Objektivní kritérium (jaký rychlostní limit v místě měření platí) vyplývá z pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž znalost musel žalobce prokázat, než získal řidičské oprávnění. Obecně není důvod dokazovat a zvláště odůvodňovat, zda přestupce věděl, že v obci, jíž projíždí, je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce dále namítal porušení zákazu dvojího přičítání správním orgánem I. stupně, neboť k jeho tíži kladl skutečnost, že k překročení rychlosti došlo v místě zástavby rodinnými domy. Zástavba rodinných domů je přitom pro obec typická a nelze proto k ní přihlížet jako k přitěžující okolnosti, neboť se v zásadě jedná o okolnost, která je s naplněním skutkové podstaty nerozlučně spojena.

Dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pobutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.

Dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) silničního zákona se za přestupek uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i).

K zásadě zákazu dvojího přičítání Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 06.10.2016, č.j. 2 As 161/2016-52, že tato zásada spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost,

kteřá je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně (resp. žalovaný) žalobcem rozporovanou úvahu svědčící o dvojím přičítání neprovedl. Správní orgán I. v neprospěch obviněného hodnotil, že k překročení rychlosti došlo v místě zástavby rodinnými domy. Obec je vymezena v zákoně o silničním provozu v § 2 písm. cc) podle něhož *obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují*. Pojem zastavěné území je pak vymezen ve stavebním zákoně v § 2 d) podle něhož, *zastavěným územím je území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen "intravilán")*. Soud k věci uvádí, že v obci se mohou střídat různý typ zástavby (průmyslová, smíšená) a může být i místa, kde dokonce žádná zástavba není. Rychlost vozidla je pak jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod, které mohou mít fatální následky, přičemž následky dopravních nehod rostou s rychlostí. V místě různých typů zástaveb může být dopad rychlosti a rizika dopravní nehody jiný. Jiný bude např. v průmyslové zóně, kde nedochází tolik k pohybu osob mimo objekty a jiný třeba v blízkosti škol, objektů k bydlení, obchodů, kde může být zvýšený výskyt chodců. Jde toliko o pouhé zohlednění vyšší intenzity přestupku žalobce. Soud proto nemohl souhlasit s námitkou žalobce, že byl ze strany správních orgánů porušen zákaz dvojího přičítání.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný mu klade k tíži jeho přestupkovou minulost, kterou dovozuje z EKŘ. Z rozhodnutí však přitom není zřejmé, k jakým konkrétním skutkovým záznamům bylo přihlédnuto a nemůže proto namítat, že již byly záznamy případně zahlazeny. Přihlédnutím k samotným záznamům a současně i k bodovému kontu je v širším smyslu porušení zákazu dvojitého přičítání, nebo bodové konto je na záznamy bezprostředně navázáno. Soud k věci předně uvádí, že skutečně ve smyslu již ustálené judikatury správních soudů (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, dále zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, přístupné na www.nssoud.cz) nelze přihlížet k „zahlazeným“ přestupkům jako k opakovanému přestupkovému jednání (tzv. recidivě), tak jak byla později nově upravena v § 91a zákona o přestupcích od 1. 10. 2016 (tzn. s účinností po vydání napadeného rozhodnutí). Nicméně to neznamena, že by správní orgány nemohly hodnotit podle záznamů v evidenční kartě řidiče osobnost pachatele (tzn. sklony k páčání dopravních přestupků, ochota dodržovat předpisy, eventuálně konkrétní náchylnost k nedodržování konkrétních pravidel silničního provozu). Soud uvedenou pasáž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí chápe jako hodnocení osobnosti žalobce jako pachatele přestupku, kde je zdůrazněno, že žalobce se opakovaně dopouští přestupků v provozu překročením nejvyšší rychlosti v obci. To pak správní orgán doplnil argumentací, že podle aktuálního bodového hodnocení je zřejmé, že opakovaně porušuje právní předpisy v silničním provozu. Z výpisu EŘK je zřejmé, že žalobce se dopustil nejenom přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, ale i např. překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec, případně i řízení po požití alkoholického nápoje. Nejedná se tedy ani o dvojí přičítání, neboť jde i o jiné přestupky. Navíc se to týká hodnocení osobnosti žalobce. Správní orgán nijak nedovožoval, že šlo o recidivu či snad zvlášť přitěžující okolnost, pouze uvedl, že to žalobci

nesvědčí ve prospěch, což lze považovat za srozumitelné a přezkoumatelné hodnocení osobnosti pachatele.

Odůvodnění výše uložené sankce netrpí ani dalšími vadami, které mu žalobce vytýká. Místo a čas a způsob spáchání přestupku je dostatečně popsán v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se při stanovování výše sankce zabývaly všemi výše citovanými hledisky, když uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měly vliv na výši uložené pokuty. Pohnutky pachatele nebyly zjištěny, a tudíž nebyly ani hodnoceny. Správní orgán I. stupně přihlédl rovněž k tomu, že žalobce opakovaně nerespektuje pravidla silničního provozu. Po zvážení těchto okolností uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu v dolní polovině zákonné sazby, tedy ve výši 3.500 Kč. Ve vztahu k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání a osobě žalobce správní orgán I. stupně zhodnotil míru rizika ohrožení zákonem chráněných zájmů, osobnost žalobce, okolnosti a intenzitu jeho přestupkového jednání. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil uložení sankce za přestupek. Správní orgány dostatečně podrobně vyjevily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak žalobce předpokládá (např. otázkou postižení pro týž skutek v disciplinárním řízení se v případě, že v průběhu správního řízení nevystala nutnost tuto otázku zkoumat, zabývat nemusely). Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgány v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.08.2016, č.j. 6 As 119/2016–36). Soud proto nemohl přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány neodůvodnily, proč je pokuta ve výši 3.500,- Kč adekvátní.

Další žalobní námitka směřovala proti neprovádění dokazování u ústního jednání a neprovedení důkazu konkrétně úředním záznamem, z něhož pak správní orgány vycházely. Z obsahu Protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 8.12.2016, sp. zn. SZ-MMJ/OD/17565/2016 soud zjistil, že dokazování bylo provedeno dokazování listinami tak, že byly čteny a prohlíženy, což odpovídá postupu dle § 53 odst. 6 správního řádu. Jednalo se o: 1) Oznámení o přestupku sepsané policisty dne 19.8.2016 na místě kontroly, 2) Záznam o přestupku s fotografií č. 8119 ze silničního radarového rychloměru v.č. 12/0023, 3) Foto v radarovém svazku, 4) Ověřovací list silničního radarového rychloměru č. 29/16 a 5) Výpis z evidenční karty osoby žalobce. Žalobce ani jeho zmocněně se přitom k jednání nedostavili. Jednotlivé důkazy pak byly hodnoceny především v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud nezjistil, že by správní orgány vycházely z nějakého důkazu (úřední záznam), který by nebyl proveden. Soud tedy ani tuto námitku neshledal důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a tudíž dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Žalovaný pak náhradu nákladů řízení nepožadoval (výrok III). O nákladech řízení, které hradil stát pak soud rozhodnul samostatným usnesením ze dne 19.10.2018, č.j.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. září 2018

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.